

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.807 van 12 juli 2001
in de zaak A.78.193/XIV-4085.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. NAVASARTIAN,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Kroonlaan 190

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Armeense nationaliteit, op 8 april 1998 heeft ingediend
om de vernietiging te vorderen van :

- de beslissing van de gemachtigde van de Minister van
Binnenlandse Zaken tot verwerping van een aanvraag
om machtiging tot voorlopig verblijf bij toepassing
van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het
verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen, aan verzoeker op 13 februari 1998 ter
kennis gebracht;
- het bevel van de gemachtigde van de Minister van
Binnenlandse Zaken om het grondgebied van het Rijk
te verlaten, aan verzoeker op 13 februari 1998 ter
kennis gebracht;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en het verzoek tot voorzetting van de procedure door verzoeker, overeenkomstig artikel 21, zesde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 juni 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN die, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX is op 2 januari 1996 in België aangekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 5 januari 1996.

1.2. Uit stuk 26 van het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielaanvraag op 5 januari 1996 ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 24 oktober 1996 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker.

1.4. Op 17 maart 1997 wordt verzoeker door de Vaste Beroepscommissie niet erkend als vluchteling.

1.5. Op 25 april 1997 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in bij toepassing van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.6. Op 13 februari 1998 wordt aan verzoeker de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend houdende de verwerping van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 20 januari 1998. De motivering luidt als volgt :

"Er werd geen enkele uitzonderlijke omstandigheid aangehaald waarom hij de machtiging tot voorlopig verblijf niet in het buitenland kan afhalen zoals voorzien in art. 9, 2e alinea van dezelfde wet. Het feit dat zijn moeder en zijn familie in België is, is op zich niet uitzonderlijk om de toestand te regulariseren. De asielprocedure van de familie werd eveneens negatief afgesloten. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure."

1.7. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Op 13 februari 1998 wordt aan verzoeker een bevel van de gemachtigde van de Minister van

Binnenlandse Zaken om het grondgebied te verlaten, betekend. De motivering luidt als volgt :

"Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15.12.1980) - art. 7, al. 1, 2I)

Werd niet erkend als vluchteling. (K.B. van 08.10.1981 - art. 77)."

1.9. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 8 van het EVRM; dat dit middel als volgt luidt :

"Premier moyen : pris de la violation de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme : respect de la vie familiale et examen de la proportionnalité par rapport à l'ordre public

L'article 8 paragraphe 1 de la Convention garantit à chaque individu le respect de sa vie privée et familiale.

Le paragraphe 2 permet une certaine ingérence des autorités, mais à la condition d'un examen de proportionnalité entre l'intérêt privé et l'intérêt public.

Par ailleurs, l'article 9, alinéa 3 de (la) loi du 15 décembre 1980 permet de régulariser sur place des situations humanitaires, et donc de respecter l'article 8 de la C.E.D.H..

Il est manifeste que la décision attaquée constitue une atteinte au respect de la vie familiale du requérant.

Il a démontré qu'il est parfaitement intégré en Belgique. Surtout, il est frappant de constater que c'est tout un clan familial qui a immigré et reconstitué une nouvelle vie en Belgique.

La perspective d'un éloignement forcé est d'autant plus intolérable pour lui et les siens que c'est la deuxième fois que cette famille avait été contrainte de s'exiler : d'abord de la Syrie vers l'Arménie, ensuite de l'Arménie vers la Belgique.

Or, le critère de nécessité implique une ingérence fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché (Conseil d'Etat, arrêt JAHANSHIRI n° 58.969 du 1er avril 1996; R.D.E., 1997, p. 742; C.E.D.H., arrêt BERREHAB, p. 15-16, 28; C.E. n° 35.352, 29.06.90, J.L.M.B., 1991, 196; C.E.D.H., arrêt MOUSTAQUIM, 18.02.91, R.D.E., 1991, 3).

Un juste équilibre n'a pas été ménagé entre les intérêts en jeu au motif tout d'abord qu'il n'a pas été tenu compte des attaches du requérant avec la Belgique.

Une mesure d'éloignement vers l'Arménie crée une situation d'une telle rigueur que ce n'est que dans des circonstances exceptionnelles qu'elle pourrait être justifiée comme proportionnée au but poursuivi par l'article 8 paragraphe 2.

En réalité, aucun examen de proportionnalité n'a même été entrepris par la partie adverse, qui n'a pas examiné la situation familiale en Belgique, et qui n'a pas tenu compte des problèmes que subirait le requérant en cas de retour en Arménie, se bornant à se retrancher derrière la décision du C.G.R.A. et de la Commission permanente. Or, il a été jugé qu'une décision de rejet de la demande d'asile ne dispense pas l'administration d'examiner une demande de séjour fondée sur l'article 9 alinéa 3 de la loi, en ayant égard à la situation du requérant au moment de la décision, notamment à la localisation de ses liens familiaux (arrêt précité, C.E., n/ 58.969).

La décision litigieuse viole dès lors l'article 8 de la Convention précitée.”;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt antwoordt :

“Over het eerste middel

Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat de aangevochten beslissingen art. 8 van het E.V.R.M schendt doordat zijn gezinssituatie door de aangevochten beslissingen totaal ontregeld wordt zodat zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt.

Daarenboven houdt verzoeker voor dat de door de verwerende partij genomen beslissingen niet het gevolg zouden zijn van een belangenafweging tussen de ingeroepen motieven en het doel dat door art. 8 E.V.R.M. wordt beoogd.

Verzoeker beweert dat hij volledig geïntegreerd is in België en een groot deel van zijn familie, dat Armenië ontvlucht is, een nieuw leven in België begonnen is.

Met dit gegeven zou verwerende partij, volgens verzoeker, geen voldoende rekening gehouden hebben bij het verwerpen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf en het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerst en vooral dient aangestipt dat verzoekende partij niet staat met concrete elementen dat de bestreden verwijderingsmaatregel onherstelbare gevolgen zou hebben voor zijn toekomst en voor zijn moeder.

Daarenboven maakt de verwijderingsbeslissing geen inmenging uit in het gezinsleven van verzoeker daar de beslissing niet inhoudt dat verzoeker definitief van zijn familie wordt gescheiden.

Immers het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoeker definitief van zijn moeder en andere familieleden wordt gescheiden, wel dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid er terug te komen nadat hij zich in het bezit zal gesteld hebben van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

Tevens dient aangestipt dat verzoeker zowel als zijn moeder en andere familieleden niet erkend worden als vluchteling en het Rijk dienen te verlaten zodat het onderhouden van een hechte familieband en het onderhouden van hechte familiebetrekkingen in het Rijk niet mogelijk is;

Er dient ook te worden aangestipt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel beoogt de verwijdering van verzoeker uit ons land (doch) niet de terugkeer naar Armenië inhoudt.

Daarenboven is dergelijk bevel niet van aard dat men daardoor kan worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit geldt des te meer wanneer zoals in onderhavig geval de asielaanvraag van verzoeker en ook deze van zijn moeder en andere familieleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (en Staatlozen) werd afgewezen.

De beslissing van de Vaste Beroepscommissie is een jurisdictionele uitspraak die met gezag van gewijsde is bekleed.

Het eerste middel is derhalve niet gegrond.”;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker hierop als volgt repliceert :

“Geen van de overwegingen van de verwerende partij zijn correct :

a. In zijn aanvraag tot het bekomen van verblijf van meer dan drie maanden heeft de verzoeker duidelijk gesteld dat hij niet naar Armenië terug kan om deze aanvraag in Armenië in te dienen.

De verwerende partij gaat ervan uit dat de bestreden beslissing geen terugkeer naar Armenië inhoudt. De bewering van de verwerende partij is contradictorisch met haar eigen memorie van antwoord: bij de uiteenzetting van de feiten stelt de verwerende partij dat "hij bleek niet in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten, noch van enig document waaruit de door hem gevolgde reisweg blijkt". Het vergt weinig intelligentie om te besluiten dat de betrokke-

ne, die niet in het bezit is van enig document, naar geen andere land kan gaan dan naar Armenië.

b. De bewering van de verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel een tijdelijk karakter heeft, is gewoonweg een veronderstelling. Immers, het ligt niet voor de hand dat de betrokkene, indien hij de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden in het buitenland indient, zal toegelaten worden het rijk binnen te komen. Bijgevolg zal hij definitief van zijn familie gescheiden worden, wat een inmenging betekent in zijn familiaal leven in de zin van artikel 8 van EVRM. Deze stelling is nog relevanter indien men rekening houdt met het feit dat de asielaanvraag van andere leden van de familie, ook die van de moeder van de betrokkene, nog altijd in behandeling is.”;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker in het middel stelt dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het E.V.R.M. schenden omdat er geen belangenafweging gebeurde tussen de ingeroepen motieven en het doel van artikel 8 E.V.R.M.; dat verzoeker in dit verband verwijst naar zijn integratie in België, naar het feit dat zijn hele familie naar België is geïmmigreerd en naar het feit dat zijn familie reeds tweemaal is uitgeweken (van Syrië naar Armenië en van Armenië naar België); dat verzoeker daaraan toevoegt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen; dat volgens verzoeker er geen onderzoek werd gedaan naar de door artikel 8 van het E.V.R.M. vereiste proportionaliteit tussen de bestreden beslissingen en zijn recht op een gezinsleven;

2.1.3.1. Overwegende dat artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt luidt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare

feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”;

2.1.3.2. Overwegende dat artikel 9 van de voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), als volgt luidt :

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”;

Overwegende dat artikel 9, lid 3 van de voornoemde wet van 15 december 1980 als algemene regel voorschrijft dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulairepost die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat in buitengewone omstandigheden het hem evenwel wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd;

dat deze buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen;

Overwegende dat de toepassing van artikel 9, derde lid, met andere woorden een dubbel onderzoek inhoudt :

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de Minister van Binnenlandse Zaken over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Overwegende dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij moest nagaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden;

Overwegende dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat;

Overwegende dat verzoeker in zijn aanvraag tot voorlopig verblijf, op grond van artikel 9, lid 3 van voornoemde wet van 15 december 1980, het volgende uiteenzet :

- hij verwijst omstandig naar zijn familiebanden;
- hij stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het merendeel van de gevallen een verwijdering naar Armenië afraadt omwille van de catastrofale situatie in Armenië;
- hij stelt zeer goed geïntegreerd te zijn in België;
- hij verwijst naar overlijdens en geboorten van familieleden in België;
- hij stelt in het bezit te zijn van een ongeldig Armeens paspoort;

Overwegende dat uit deze gegevens duidelijk blijkt dat verzoeker naliet uiteen te zetten waarom het hem niet mogelijk was de aanvraag in het buitenland in te dienen; dat de eerste bestreden beslissing in dit verband het volgende overweegt :

“Er werd geen enkele uitzonderlijke omstandigheid aangehaald waarom hij de machtiging tot voorlopig verblijf niet in het buitenland kan afhalen zoals voorzien in art. 9, 2e alinea van dezelfde wet. Het feit dat zijn moeder en zijn familie in België is, is op zich niet uitzonderlijk om de toestand te regulariseren. De asielprocedure van de familie werd eveneens negatief afgesloten. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure.”;

Overwegende dat de verwerende partij in alle redelijkheid tot deze beslissing kon komen;

Overwegende dat verzoeker vergeet dat hij niet werd erkend als vluchteling en dat zijn verblijf in België beperkt werd toegestaan in het kader van de asielprocedure; dat zijn verblijf bijgevolg steeds precair was; dat verzoeker dit niet betwist; dat het feit dat hij gedurende een precair verblijf integreerde

in België en dat zijn familie in België is, niets afdoet aan deze vaststelling;

Overwegende dat de bestreden beslissingen verzoeker niet verhinderen een nieuwe aanvraag in het land van herkomst in te dienen; dat de bestreden beslissingen bijgevolg niet inhouden dat verzoeker definitief gescheiden wordt van zijn familie;

2.1.3.3. Overwegende dat uit wat voorafgaat en inzonderheid uit de analyse van de toepassingsvoorwaarde van voormeld artikel 9, lid 3 blijkt dat verzoeker niet aantoonst dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 8 van het E.V.R.M.;

2.1.3.4. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van de motiveringsplicht; dat dit middel als volgt luidt :

“Deuxième moyen : pris du défaut de motivation adéquate, en violation de l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980, de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe du respect des droits de la défense.

1. L’article 62 de la loi du 15 décembre 1980, modifiée par la loi du 14 juillet 1987, dispose que les décisions administratives sont motivées. Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 imposent la motivation formelle des actes administratifs, par l’indication des considérations de droit et de fait servant de fondement à la demande. La loi précise que cette motivation doit être adéquate. Le contrôle des motifs d’un acte administratif par le Conseil d’Etat s’étend au contrôle de l’exactitude matérielle des faits sous-tendant l’acte et à leur pertinence (Novelles, T. VI, n/ 1494 et sv, n/ 1511 et sv.) eu égard aux dispositions légales applicables. Ce principe est repris par l’article 3 de la loi du 29 juillet 1991.

La notion de “circonstances exceptionnelles” visées à l’article 9 al.3 de la loi du 15.12.1980

implique, d'une part, que l'étranger énonce clairement les éléments pouvant être considérés comme "circonstances exceptionnelles" et, d'autre part, que le Ministre de l'Intérieur indique dans sa décision les motifs pour lesquels ces circonstances exceptionnelles ne peuvent être prises en considération (C.E., 13.1.1993, n/ 41.571).

2. Le requérant a motivé sa demande d'autorisation provisoire de séjour en invoquant son intégration en Belgique, d'une part, et les difficultés insurmontables d'un retour en Arménie, d'autre part.

Selon la motivation de refus, les circonstances invoquées ne peuvent être considérées comme exceptionnelles.

Mais rien n'est dit pour justifier cette déclaration péremptoire et hautement contestable.

Cette motivation passe-partout n'a aucun contenu réel (voyez par exemple: arrêt C.E. MATONDO n/ 53.317 du 17 mai 1995, R.D.E., 1995, p. 190; C.E., 2.3.1993, n/ 42.119).

La décision litigieuse n'a pas répondu aux arguments invoqués par le requérant à propos de la situation dans le pays d'origine, ni à propos de la situation familiale en Belgique.

Or, comme on l'a déjà indiqué ci-dessus, une décision de rejet de la demande d'asile ne dispense pas l'administration d'examiner une demande de séjour fondée sur l'article 9 alinéa 3 de la loi, en ayant égard à la situation du requérant au moment de la décision, notamment à la localisation de ses liens familiaux (arrêt précité, C.E., n/ 58.969).

Dans la décision de rejet, on ne trouve donc aucune réponse véritable à la demande qui avait été introduite de manière détaillée par le requérant.

Une motivation qui tient en des considérations parfaitement générales ne peut être tenue pour suffisante au regard du prescrit de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ni de celui de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991.";

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij hierop het volgende antwoordt :

"Over het tweede middel

Verzoeker betoogt in zijn tweede middel dat de aangevochten beslissingen niet adequaat gemotiveerd zijn wat een schending is van art. 62 Vreemdelingenwet en de wet van 27 (29).7.1991 betreffende de formele motivering van de administratieve akten.

Verzoeker is van oordeel dat de motiveringsplicht is geschonden doordat verwerende partij op geen enkele wijze uiteenzet waarom de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde 'buitengewone omstandigheden' niet in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker verzocht de Minister de machtiging tot voorlopig verblijf toe te staan op grond van volgende 'buitengewone omstandigheden':

- zijn integratie in België
- de onoverkomelijke moeilijkheden voor een terugkeer naar Armenië

Volgens art. 9 van de Wet van 15.12.80 geldt dat de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in art. 9, derde lid, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Er dient derhalve te worden nagegaan of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn.

Verwerende partij heeft haar beslissing van verwerping gemotiveerd met o.a. te vermelden "dat er geen enkele uitzonderlijke omstandigheid aangehaald werd waarom verzoeker de machtiging tot voorlopig verblijf niet in het buitenland kan afhalen".

De vreemdeling moet immers duidelijk, klaar en precies in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen.

Waar verzoeker als buitengewone omstandigheden om zijn verblijfstoestand te zien regulariseren, (zoals) zijn 'integratie' alhier met zijn familie (aanhaalde), liet hij na uiteen te zetten waarom het hem niet mogelijk was de aanvraag in het buitenland in te dienen.

Ook de andere door verwerende partij in haar beslissing van afwijzing aangehaalde elementen - het feit dat de familie van verzoeker in België verblijft is op zich niet uitzonderlijk om de toestand te regulariseren, te meer dat ook de asielprocedure van de familie negatief afgesloten werd - blijken voldoende gemotiveerd te zijn om haar beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot voorlopig verblijf te schragen.

Door het nemen van de bestreden beslissingen heeft verwerende partij geen enkele duidelijke wetsbepaling

noch een rechtstreeks toepasbare norm van internationaal recht overschreden.

De beslissing van afwijzing en het gegeven bevel is dan ook niet door willekeur of machtsoverschrijding aangetast daar ze regelmatig en voldoende adequaat gemotiveerd zijn, vermits ze duidelijk en klaar de redenen vermelden die ze verantwoorden en derhalve voldoen aan art. 62 Vreemdelingenwet en de Wet van 29.7.91 betreffende de formele motivering.

De stelling van verzoeker als zou de opgegeven motieven een 'stijlmotivatie' zijn, is derhalve slechts een loze bewering.

Uit het voorgaande blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven aan verzoeker een rechtmatig karakter vertoont daar verzoeker in een onwettige situatie verblijft en geen enkel recht heeft om langer in België te verblijven.

Het ingeroepen middel is derhalve niet gegrond.";

2.2.2. Overwegende dat verzoeker hierop als volgt repliceert :

"De uitzonderlijke omstandigheden bedoeld in artikel 9 lid 3 zijn nergens opgesomd noch gedefinieerd. Het is op basis van de omstandigheden van individuele gevallen dat moet geoordeeld worden of er al dan niet uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn.

Gelet op het feit dat de uitzonderlijke omstandigheden niet nader gedefinieerd of opgesomd zijn in de wetgeving, moet de verwerende partij in de beslissingsakte zelf de feitelijke en juridische overwegingen weergeven die ten grondslag liggen van de beslissing zodat de verzoekende partij met kennis van zaken kan beslissen of zij rechtsmiddelen wil instellen tegen de genomen beslissing.

M.a.w., de verwerende partij moest in de akte zelf motiveren waarom de omstandigheden die de verzoekende partij, nl. zijn familiale situatie, de moeilijkheden van een terugkeer naar Armenië, zijn integratie, het niet in het bezit zijn van enige identiteit- of reisdocumenten, het verlies van zijn werk en tenslotte het overlijden in duistere omstandigheden van twee naaste familieleden in België, niet als uitzonderlijke omstandigheden moeten beschouwd worden.

Door te stellen dat er geen uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn, zonder daarbij enige uitleg te verstrekken over de omstandigheden die voor de verzoekende partij wel als uitzonderlijk worden ingeroepen, schendt de verwerende partij de motiveringsplicht. Vage bewoordingen dat er geen uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn en dat de betrokkene (in) het rijk tijdelijk toegelaten werd in het kader van zijn asielaanvraag waaraan een einde is

gekomen, beantwoorden niet aan de verplichting tot motivering en zijn stereotiep.

De overweging dat "ook de andere door verwerende partij in haar beslissing van afwijzing aangehaalde elementen - het feit dat de familie van verzoeker in België verblijft is op zich niet uitzonderlijk om de toestand te regulariseren, te meer dat ook de asiel-procedure van de familie negatief afgesloten werd - blijken voldoende gemotiveerd te zijn om haar beslissing om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot voorlopig verblijf te schragen" is evenmin correct :

Ten eerste : de negatieve beslissing i.v.m. de asielaanvraag van de andere familieleden had op het ogenblik van de bestreden beslissing niet tot gevolg dat zij het land moesten verlaten. Immers, andere familieleden hadden eveneens een aanvraag ingediend op basis van artikel 9 lid 3. Op 29 januari 1998, datum van de afwijzing van de aanvraag van de betrokkene, was er geen beslissing voorhanden voor de andere familieleden.

Ten tweede: een negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag heeft op zich geen rechtstreekse invloed op de al dan niet ontvankelijkheid van een aanvraag op basis van artikel 9 lid 3 of kan niet als voldoende motivering voor het afwijzen van de aanvraag beschouwd worden, zoals verkeerdelijk door de verwerende partij wordt gesteld.";

2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie daaraan nog het volgende toevoegt :

"De heer Auditeur stelt terecht dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag enerzijds en de gegrondheid van de aanvraag anderzijds, wat een zeer correcte interpretatie van artikel 9 lid 3 is. Maar de stelling van de heer Auditeur waarin hij zegt dat "de vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat" is slechts ten dele correct :

a. Zoals hierboven gesteld zijn de uitzonderlijke omstandigheden niet neergeschreven in een wettekst. Het is de subjectieve appreciatie van de verzoeker die moet als uitgangspunt beschouwd worden. Het bestuur moet duidelijk antwoorden waarom de appreciatie van de verzoeker om bepaalde elementen als uitzonderlijke omstandigheden te kwalificeren niet correct is, waardoor zij bijgevolg niet als uitzonderlijke omstandigheden moeten beschouwd worden.

b. Het bestuur moet zelf aan de hand van de gegevens van het dossier en aan de hand van de (hem) haar bekende elementen eveneens alle buitengewone omstandigheden in aanmerking nemen en niet enkel diegenen die door de verzoeker zijn uiteengezet. In casu weet de heer Minister van Binnenlandse Zaken zeer goed (of zou het moeten weten) dat België op het ogenblik dat de beslissing tot verwerping van de aanvraag werd genomen, geen eigen consulaire vertegenwoordiging in Armenië had en bijgevolg de aanvraag niet via de consulaire dienst of diplomatieke vertegenwoordiging kon ingediend worden. De belangen van België in Armenië worden nog altijd waargenomen door de Franse Ambassade, die zich enkel beperkt tot het verlenen van visa en weigert aanvragen tot verblijf in ontvangst te nemen. De tegenpartij wordt gevraagd het tegendeel te bewijzen. Dit element toont duidelijk aan dat de verzoeker niet in staat was de aanvraag in het buitenland in te dienen. De verwerende partij kan aldus niet zomaar stellen dat er geen enkele uitzonderlijke omstandigheid voorhanden is voor het indienen van de aanvraag.";

2.2.4. Overwegende dat uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij artikel 9, lid 3 van voormelde wet van 15 december 1980 in alle redelijkheid heeft toegepast; dat de voormelde motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudt dat, op grond van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, er geen uitzonderlijke omstandigheden werden aangebracht waaruit zou moeten blijken dat verzoeker, zoals bepaald in artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet, geen aanvraag kan indienen bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland; dat de tweede bestreden beslissing wordt gedragen door pertinente en draagkrachtige motieven;

2.2.5. Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juli tweeduizendeen, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.